

Coriaria thymifolia. Ἐν τῇ Νέᾳ Γρανάδᾳ φύεται τὸ ὑπὸ τὴν ἀνωτέρω ὀνομασίαν γνωστὸν τοῖς βοτανικοῖς φυτὸν, ὅπερ ἂν ἡδύνατο νὰ εὐδοκιμήσῃ μεταφυτευόμενον εἰς τὰ ἡμέτερα ἐδάφη, θὰ καθίστατο λίαν ἐπικίνδυνον εἰς τοὺς κατασκευαστὰς τῆς γραφικῆς μελάνης. Ὁ χυμὸς τοῦ φυτοῦ τούτου, καλούμενος ὑπὸ τῶν ἐγγωρίων *χάνχι*, εἶνε καταλλήλωςτος πρὸς γραφήν, ἄνευ οὐδεμιᾶς προπαρασκευῆς ἢ σκευασίας. Τὰ διὰ τῆς αὐτοφουῆς ταύτης μελάνης γραφόμενα γράμματα φαίνονται κατ' ἀρχὰς ὑπέρυθρα, ἀλλὰ μετ' ὀλίγας ὥρας γίνονται μελάντατα. Ὁ χυμὸς οὗτος ὑπερτερεῖ καὶ κατὰ τοῦτο τὴν συνήθη μελάνην, ὅτι οὐδαμῶς φθείρει τὰς χαλυβδίνους γραφίδας, τὰ δὲ δι' αὐτοῦ γραφόμενα γράμματα οὐδ' ὅλως παραβλάπτονται βρεχομένου τοῦ χάρτου. Αἱ ἰδιότητες τοῦ φυτοῦ τούτου φαίνεται ὅτι εἶχον ἤδη ἀνακαλυφθῆ ἐπὶ τῆς ἰσπανικῆς διοικήσεως τῆς χώρας. Ἐγγραφαί τινα μεταφερόμενα ἐκ Νέας Γρανάδας εἰς Ἰσπανίαν ἐβράχυσαν κατὰ τὸν πλοῦν ὑπὸ τοῦ ἀλμυροῦ ὕδατος· ἐνῶ δὲ τὸ διὰ συνήθους μελάνης γεγραμμένον μέρος τῶν ἐγγράφων ἐφθάρη ὑπὸ τῆς ὑγρασίας εἰς τρόπον, ὥστε δὲν ἡδύνατο πλέον ν' ἀναγνωσθῇ, τὰ λοιπὰ φύλλα ἄτινα ἦσαν γεγραμμένα μὲ τὸν χυμὸν τοῦ φυτοῦ τοῦτου ἔμειναν παντελῶς ἀδιάφθορα. Ἐνεκα τούτου ἐδόθη ἡ διόταξις, ὅπως πάντα τὰ δημόσια ἔγγραφα γράφονται διὰ τῆς φυτικῆς ταύτης μελάνης.

Ἐν τῇ δημοτικῇ βιβλιοθήκῃ (*Bibliotheca communale*) τῆς Βονωνίας ἀνευρέθησαν πολλὰ μέχρι τοῦ νῦν ἀγνωστα χειρόγραφα τοῦ Γαλβάνη περὶ ἡλεκτρισμοῦ, τοῦ φυσιοδίφου Morgagni, τοῦ ἐκ Μεδιολάνων ἱστοριογράφου Litta, τοῦ Giordani, τοῦ Zanotti, καὶ τῶν ποιητῶν Bondi, Scarselli, καὶ Bettinelli. Ἐκτὸς τούτων ἀνευρέθησαν καὶ πολλὰ ἀρχαῖα ἰταλικὰ κωμωδία καὶ ἡ ἀφήγησις μιᾶς δίκης τεσσάρων ἐκ Βονωνίας αἰρετικῶν σπουδαστῶν, ἐκ τοῦ δεκάτου ἔκτου αἰῶνος.

Τὸ διαδραστικὸν τηλεσκόπιον τοῦ ἀστεροσκοπείου τοῦ Αἰκ, ὅπερ ἐπὶ τοῦ παρόντος εἶνε τὸ μέγιστον τοῦ κόσμου, θὰ πλουτίσῃ πιδανῶς τὴν ἐπιστήμην διὰ πολλῶν ἀστρονομικῶν ἀνακαλύψεων. Ἡ πρώτη δι' αὐτοῦ γενομένη πρόσδος ἐν τῇ ἐπιστήμῃ εἶνε ἡ ἀνακάλυψις διπλοῦ τινος ἀστέρος ἐν τῇ μεγάλῃ ἄρκτῳ. Ἐνῶ μέχρι τοῦδε ὁ φωτεινότητος ἀστὴρ ἐν τῇ μεγάλῃ ἄρκτῳ (α) ἐθεωρεῖτο ὡς ἁπλοῦς, παρετηρήθη διὰ τοῦ διαδραστικοῦ τηλεσκοπίου τοῦ Lick καὶ ἕτερος παρ' αὐτῷ ἀστὴρ ἐνδεκάτου μεγέθους εἰς ἀπόστασιν $\frac{9}{10}$ δευτερολ. τοῦ τόξου.

Τὸ βαρυντιμότεον βιβλίον τοῦ κόσμου εἶνε ἐβραϊκὴ τις βίβλος, εὐρισκομένη ἐν τῷ Βατικανῷ. Ὅτε ὁ πάπας Ἰούλιος ἐν ἔτει 1512 εὐρίσκετο εἰς μεγάλην χρηματικὴν ἀμνηχανίαν, προέτειναν αὐτῷ οἱ πλουσιώτατοι Ἑβραῖοι τῆς Βενετίας νὰ τοῖς πωλήσῃ τὴν βίβλον, λέγοντες ὅτι ἦσαν ἔτοιμοι νὰ πληρώσωσι δι' αὐτὴν τοσοῦτον καθαρὸν χρυσόν, ὅσον ἦτο τὸ βάρος αὐτῆς. Ἀλλ' ἡ ἐβραϊκὴ αὕτη βίβλος εἶνε τῶσον βαρεῖα, ὥστε δύο ἄνδρες μόλις δύνανται νὰ τὴν βαστάσωσι, διότι ζυγίζει οὐχὶ ὀλιγώτερον τῶν 325 λιτρῶν. Οἱ Ἑβραῖοι λοιπὸν θὰ ἐπλήρωνον ὑπὲρ τὸ ἥμισυ ἑκατομμύριον φράγκων. Ἀλλ' ὁ πάπας Ἰούλιος μετ' ὅλην τὴν χρηματικὴν του ἀπορίαν, ἀπέκρουσε τὴν προσφορὰν.

Κρίσις τοῦ Τουργένιεφ περὶ τῆς Sarah Bernhardt. Ἐκ τινος ἀλληλογραφίας τοῦ Τουργένιεφ, δημοσιευομένης ἤδη ἐν τῷ „Νέφ" Ἐλευ-

τέρω Τύπῳ τῆς Βιέννης, ἐξαίρομεν τὸν ἐξῆς δοιμύτατον χαρακτηρισμὸν τῆς Sarah Bernhardt. Ὁ ποιητὴς γράφει περὶ τῆς περιωνύμου ἡθοποιῶς τὰ ἐξῆς: „Εἶναι συνετὴ, ἱκανωτάτῃ γυνή, γνωρίζουσα τὸ ἐπιτήδευμά της μέχρι τῆς ἐλαχίστης λεπτομερείας, πεπρωκυμένη ὑπὸ τῆς φύσεως μὲ λαμπροτάτην φωνήν, ἔχουσα πολλὴν τεχνικὴν παιδείαν, ἀλλ' ἄνευ ἰδιοφυίας, ἄνευ καλλιτεχνικῆς ἰδιοσυγκρασίας, ἥς τὴν ἔλλειψιν προσπαθεῖ ν' ἀναπληροῖ διὰ παρισιανῆς ἡδυπαθείας, ὅπως σεσηπυῖα ὑπὸ τοῦ chic (*pourrie de chic*), τῆς δρεκλάμας καὶ τῆς πόζας, μονότονος, ψυχρά, ξηρά — ἐν ἐνὶ λόγῳ, ἄνευ τοῦ ἐλαχίστου σπινθηρος τῆς καλλιτεχνικῆς ἐκείνης μεγαλοφυίας, ἣν δομάζομεν *ταλέντο* ἐν τῇ ὑψίστῃ τῆς λέξεως ἐννοίᾳ. Τὸ βάδιμά της ὁμοιάζει πρὸς τὸ τῶν ὀρνίθων· οὐδεμία μιμικὴ παρ' αὐτῇ· αἱ χειρονομίαι της ὥστε ἐξεπότηδες ἀδέξιοι καὶ ἐν τῇ ἀδεξιότητι των ἐπαγωγοί. Πάντα ταῦτα ὄρουσι τοῦ „Boulevard" τοῦ „Figaro" καὶ τῆς „*pac-ciula*". Βλέπετε, ὅτι κατὰ τὴν γνώμην μου ὁ κύριος B. εἶνε μάλιστα πάρα πολὺ ἐπιεικής. Μοὶ ἀναφέρετε ὡς αὐθεντίαν τὸν E. Ζωλᾶν, καίτοι ἐπανάστασθαι ἐν γένει κατὰ τῶν αὐθεντιῶν. Ἐπιτρέψατε λοιπὸν καὶ εἰς ἐμέ νὰ σᾶς ἀναφέρω τὴν γνώμην τοῦ E. Augier, ὅστις μοὶ εἶπεν αὐτολεξεῖ τὰ ἐξῆς: „*Cette femme n'a aucun talent; on dit d'elle que c'est un paquet de nerfs — c'est un paquet de ficelles*". Ἀλλὰ πόθεν τότε, θὰ εἴπετε, τῶσον παγκόσμιος φήμη; Τί τοῦτο πρὸς ἐμέ; Ἐγὼ ὁμιλῶ κατὰ τὰ ἰδικὰ μου αἰσθήματα καὶ χαίρω πολὺ ὅτι τὰ βλέπω ἐπικυρούμενα διὰ τῶν αἰσθημάτων ἄλλου τινός. Ἐκ τῆς αὐτῆς ἀλληλογραφίας ἐξάγεται ὅτι ὁ Τουργένιεφ ἦτο ἐνδουσιώδης λάτρης τῆς γερμανικῆς μουσικῆς, καὶ ἰδίᾳ τοῦ Beethoven καὶ τοῦ Schumann, ἐνῶ περὶ τῶν Ρώσων μελοποιῶν καὶ περὶ τοῦ Liszt εἶχε μικρὰν ὑπόληψιν.

Τὰ βακτηρίδια τοῦ γήρατος ἦτοι ἡ λύσις τοῦ ζητήματος τῆς ἀθανασίας. Ἐκ Ρώμης ἐπιστέλλεται εἰς τὴν „Ἐφημερίδα τῆς Φραγκοφόρτης" ὁ ἐξῆς ὠραϊστάτος σατυρισμὸς τῆς σημερινῆς ἱατρικῆς θεωρίας: Ἐν Ἱταλίᾳ δημοσιεύονται καθ' ἑκάστην σπουδαϊότατα καὶ λίαν ἐνδιαφέροντα βιβλία, ἀλλὰ τοσοῦτον σπουδαῖον καὶ ἐνδιαφέρον σύγγραμμα, οἷον τὸ νεωστὶ δημοσιευθὲν ὑπὸ τὸν τίτλον „Πραγματεία περὶ τῆς ἐπ' ἀόριστον χρόνον παρατάσεως τοῦ ἀνθρωπίνου βίου" οὐδέποτε βεβαίως ἐφάνη εἰς τὸν κόσμον. Ὁ Οὐφελάνδος μὲ τὴν „μακροβιωτικὴν του" ὑπερρηγοῖσθη, ὁ θάνατος κατετροπώθη ἐντελῶς ὑπὸ τῆς ἐπιστήμης, τὸ δὲ θαῦμα τοῦτο ὑφείλεται εἰς τὸν Ἀχιλλέα Μαλινγκονικὸν (*Achille Malinconico*). Ἡ θεωρία τοῦ σοφοῦ τούτου ἀνδρός εἶνε ἁπλουσάτη, ἡ ἐξῆς: „Τὸ γῆρας" λέγει „προέρχεται ἐξ ὀρισμένων τινῶν μικροβίων, ἅτινα ἀνδίστανται εἰς τὴν κανονικὴν ἀνανέωσιν τῶν κυττάρων τοῦ ὁργανισμοῦ. Ὁφείλομεν λοιπὸν πρῶτιστως νὰ εὐρωμεν τὸ μικρόβιον τοῦτο τοῦ γήρατος, ὅπως ὁ Παστέρ εὗρε τὸ τῆς λύσεως καὶ ὁ Κῶχ τὸ τῆς χολέρας. Ὅταν δὲ εὐρωμεν τὸ μικρόβιον τοῦτο, πρέπει νὰ τὸ καταστρέψωμεν." Ὅτι τὸ μικρόβιον τοῦτο τοῦ γήρατος δύναται εὐκόλως καὶ ταχέως ν' ἀνακαλυφθῇ, περὶ τούτου οὐδ' ὅλως ἀμφιβάλει ὁ *Achille Malinconico*, περὶ δὲ τῆς εὐχεροῦς καταστροφῆς αὐτοῦ εἶνε βεβαίωτος, διότι ἔχει μάλιστα προπαρασκευασθῇ ἤδη χημικῶς τὰ ἀναγκαῖα φάρμακα πρὸς καταπολέμησιν τοῦ ζητουμένου μικροβίου. Τὸ ἐν ἐκ τῶν φαρμάκων τούτων ὀνομάσθη ὑπὸ τοῦ κατασκευαστοῦ αὐτοῦ „διεγερτικὸν τῆς καρδίας" τὸ δὲ ἕτερον „κανονιστικὸν τῆς ζωῆς". Ὡστε τώρα δὲν μένει πλέον παρὰ νὰ εὐρωμεν τὸ μικρόβιον τοῦ γήρατος, ὅπως γίνωμεν ἀθάνατοι!

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ.

Οἱ κληρωθέντες 12 Ἀριθμοὶ τῶν δώρων τῆς „Κλεισῆς" διανεμήθησαν ὡς ἀκολούθως:

- Ἀρθ. 54, 169, 203, α', κέρδη εἰς Βράϊλαν, Θεσσαλονίκην καὶ Καρπενήσιον.
 „ 8, 188, 300, β', κέρδη εἰς Μιτγάμαρ (Αἴγυπτος), Βράϊλαν καὶ Κάϊρον.
 „ 95, 139, 297, γ', κέρδη εἰς Γαλάζιον, Μοναστήριον καὶ Ἀδριανούπολιν.

Ἀρθ. 59, 140, 220, δ', κέρδη εἰς Ὁδησσόν, Μοναστήριον καὶ Τιφλίδα. Ἡ εἰκὼν τοῦ Διαδόχου ὑπ' ἀρθ. 67 ἔλαχεν εἰς Ὁδησσόν.

— ΛΕΞΙΚΟΝ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΟΝ ἐξεδόθησαν τὸ 11 τεύχος. Ἐκδίδεται Μπαρὶ καὶ Χίρστ ἐν Ἀθῆναις.

— ΤΟ ΣΘΕΝΟΣ ΤΟΙ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΙ δημοσίᾳ διὰ λέξεως Κλέωνος Α. Ραγκαβῆ γενομένη ἐν τῇ αἰδούσῃ τοῦ ἐν Φιλίππου πόλει ἑλλ. Συλλόγου „ΙΣΧΥΟΣ" τῇ 11. Ἀπριλίου 1889.